Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 23 september 2015*

”Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Dumpning — Import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter med ursprung i Kina — Förordning (EG) nr 1355/2008 ogiltigförklarad av domstolen — Skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av antagandet av förordningen — Skadeståndstalan — Uttömmande av de nationella rättsmedlen — Upptagande till sakprövning — Tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter — Artikel 2.7 a i förordning (EG) nr 384/96 (nu artikel 2.7 a i förordning (EG) nr 1225/2009) — Omsorgsplikt — Orsakssamband”

I mål T-205/14,

I. Schroeder KG (GmbH & Co.), Hamburg (Tyskland), företrätt av advokat K. Landry,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd inledningsvis av advokaterna D. Geradin och N. Tuominen, därefter av N. Tuominen,

och

Europeiska kommissionen, företrädd av T. Maxian Rusche och R. Sauer, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ersättning för den skada sökanden påstår sig ha lidit till följd av rådets förordning (EG) nr 1355/2008 av den 18 december 2008 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tullen på import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter (mandariner osv.) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 350, s. 35), ogiltigförklarad genom dom av den 22 mars 2012, GLS (C-338/10, REU, EU:C:2012:158),

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden E. Martins Ribeiro, samt domarna S. Gervasoni (referent) och L. Madise,

justitiesekreterare: handläggaren C. Heeren,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 17 mars 2015,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Artikel 2.7 a i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i ändrad lydelse (nedan kallad grundförordningen) (ersatt av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, s. 51, rättelse i EUT L 7, 2010, s. 22)) föreskriver följande:

”I fråga om import från länder utan marknadsekonomi […] skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredjeland med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredjeland till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller ska betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

Ett lämpligt tredjeland med marknadsekonomi ska väljas ut på ett sätt som inte är oskäligt, varvid hänsyn ska tas till alla tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga när valet görs. Hänsyn skall även tas till tidsfrister. När det är lämpligt skall ett tredjeland med marknadsekonomi, som är föremål för samma undersökning, användas.

Parterna i undersökningen skall snarast efter det att undersökningen inletts underrättas om vilket tredjeland med marknadsekonomi som kommer att användas och skall ges en frist om tio dagar för att framställa sina kommentarer.”

Bakgrund till tvisten

2 Den 20 oktober 2007 offentliggjorde Europeiska gemenskapernas kommission ett tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande avseende import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter (mandariner osv.) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT C 246, s. 15).

3 Den 2 november 2007 ansökte sökanden, I Schroeder KG (GmbH & Co) hos kommissionen om att ingå i urvalet av icke-närstående importörer som angetts i tillkännagivandet om inledande.

4 Den 4 juli 2008 antog kommissionen förordning (EG) nr 642/2008 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter (mandariner osv.) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 178, s. 19).

5 Den 18 december 2008 antog Europeiska unionens råd förordning (EG) nr 1355/2008 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tullen på import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter (mandariner osv.) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 350, s. 35).

6 Sökanden betalade antidumpningstull i enlighet med denna förordning för sin egen import av den aktuella produkten och påstår sig även ha betalat antidumpningstull för den import som skett genom fyra övriga importörer (nedan kallade de fyra övriga bolagen).

7 Genom dom av den 22 mars 2012, GLS (C-338/10, REU, EU:C:2012:158, punkt 36), ogiltigförklarade domstolen förordning nr 1355/2008 med motiveringen att kommissionen och rådet åsidosatt kraven i artikel 2.7 a i grundförordningen (nu artikel 2.7 a i förordning nr 1255/2009), genom att ha fastställt

den aktuella produktens normalvärde på grundval av priset eller det konstruerade värdet i unionen för en likadan produkt utan att ha visat nödvändig omsorg för att fastställa detta värde med utgångspunkt från priset för en likadan produkt i ett tredjeland med marknadsekonomi.

8 Efter den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158) ansökte sökanden och de fyra övriga bolagen om återbetalning av de tullar som uppburits på grundval av förordning 1355/2008. De tyska tullmyndigheterna återbetalade de tullar som hade uppburits utan lagligt stöd.

9 Sökanden och de övriga fyra bolagen ansökte hos tullkontoren i Hamburg-Stadt, Duisburg och Krefeld (Tyskland) om utbetalning av ränta om 0,5 procent per månad på de betalda antidumpningstullarna för perioden från det att tullarna utbetalats tills de återbetalats. Dessa ansökningar av den 6 och 7 november 2012 avslogs genom beslut av de nämnda tullkontoren den 8 och 23 november 2012, 18 december 2012, respektive den 3 april 2013. Sökanden och de fyra övriga bolagen begärde att dessa beslut skulle omprövas. Sökanden uppgav vid förhandlingen, som svar på tribunalens fråga härom, att samtliga av dessa förfaranden vilandeförklarats i väntan på att Finanzgericht Hamburg (domstol i första instans i Hamburg för mål om skatter, tullar och avgifter) antar ett slutligt beslut i målet mellan Hüpeden & Co (GmbH & Co.) KG och tullmyndigheterna.

10 Genom skrivelser av den 10 december 2013 krävde sökanden även ersättning från rådet och kommissionen om 345 644 euro, vilket motsvarar räntekostnaderna för de lån som sökanden tvingades teckna på grund av förordning nr 1355/2008. Dessa krav tillbakavisades genom skrivelser av den 31 januari 2014 från rådet, respektive den 14 februari 2014 från kommissionen.

11 Efter den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158) beslöt kommissionen att återuppta antidumpningsförfarandet, vilket syftade uteslutande till att genomföra slutsatserna i denna dom. Efter detta förfarande antog rådet genomförandeförordning (EU) nr 158/2013 av den 18 februari 2013 om återinförande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa beredda eller konserverade citrusfrukter (mandariner osv.) med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 49, s. 29), som trädde i kraft den 23 februari 2013. Genom begäran om förhandsavgörande hänsköts två tolkningsfrågor angående denna förordnings giltighet till domstolen (förenade målen C-283/14, CM Eurologistik och C-284/14, GLS).

Förfarandet och parternas yrkanden

12 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 27 mars 2014 väckte sökanden förevarande talan.

13 Kommissionen ansökte om att förevarande mål skulle vilandeförklaras, i första hand till dess att de nationella myndigheterna slutligt avgjort de förfaranden som avses i punkt 9 ovan, och i andra hand till dess att domstolen har besvarat tolkningsfrågorna som ställts i de ovannämnda förenade målen C-283/14 och C-284/14 angående giltigheten av förordning nr 158/2013. Varken sökanden eller rådet gjorde någon invändning mot ansökan om vilandeförklaring.

14 Sökanden har yrkat att tribunalen ska:

— förplikta unionen att utge skadestånd till sökanden med ett belopp om 345 644 euro jämte dröjsmålsränta med 8 procent per år från och med den dag då domen delgivits, alternativt fastställa att sökanden har rätt till skadestånd.

— förplikta kommissionen och rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Vid förhandlingen har sökanden i andra hand yrkat, vilket antecknats i förhandlingsprotokollet, att tribunalen – genom mellandom – ska fastställa att talan kan tas upp till sakprövning och att rådet och kommissionen har begått ett fel som ger upphov till skadeståndsansvar för unionen, samt att målet ska vilandeförklaras i väntan på ett slutligt avgörande från Finanzgericht Hamburg i det mål som avses i punkt 9 ovan.

16 Rådet och kommissionen har yrkat att tribunalen ska:

— avvisa eller, i andra hand, ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

17 Rådet och kommissionen har i sina inlagor gjort gällande att förevarande talan ska avvisas eftersom sökanden inte har uttömt alla nationella rättsmedel för att få ersättning för den påstådda skadan.

18 Enligt fast rättspraxis ska en skadeståndstalan enligt artikel 268 FEUF och artikel 340 andra stycket FEUF bedömas med hänsyn till det system för enskildas domstolsskydd, vilket inrättas genom fördragen, som helhet betraktat. Härav följer att när en person anser sig ha lidit skada till följd av en rättsenlig tillämpning av en unionslagstiftning som denna person anser som rättsstridig, och den åberopade skadevållande handlingen således enbart kan tillskrivas unionen, kan upptagandet till sakprövning av en sådan talan inte desto mindre i vissa fall vara beroende av att sökanden har uttömt möjligheterna att föra talan vid de nationella domstolarna. För uppställandet av ett sådant villkor krävs dock att de nationella rättsmedlen på ett effektivt sätt säkerställer skyddet för de berörda personernas rättigheter och att talan kan leda till ersättning för den påstådda skadan (se dom av den 30 maj 1989, Roquette Frères/kommissionen, 20/88, REG, EU:C:1989:221, punkt 15 och där angiven rättspraxis, och dom av den 23 november 2004, Cantina sociale di Dolianova m.fl./kommissionen, T-166/98, REG, EU:T:2004:337, punkt 115 och där angiven rättspraxis).

19 Även om det antas att kravet på uttömmande av nationella rättsmedel är tillämpligt i ett fall som det förevarande, vilket avser nationella mål om ränteutbetalningar på återbetalda antidumpningstullar och den förevarande skadeståndstalan vid unionsdomstolen om ersättning för skada som uppkommit till följd av betalning av bankräntor på lån tecknade på grund av likviditetsförluster som uppstått vid betalningen av dessa tullar, och oaktat domen av den 18 september 2014, Holcim (Romania)/kommissionen, T-317/12, REU, under överklagande EU:T:2014:782, punkterna 73–77, vilken begränsar fallen om avvisning på grund av att de nationella rättsmedlen ej har uttömts, anser tribunalen under alla omständigheter att det faktum att sökanden inte uttömt alla nationella rättsmedel inte kan medföra att talan ska avvisas.

20 De administrativa och rättsliga förfaranden som i förevarande fall inletts eller kan komma att inledas vid nationella myndigheter kan inte anses effektivt säkerställa skyddet för sökandens rättigheter i den mening som avses i den rättspraxis som det erinrats om i punkt 18 ovan, och behöver således inte ha uttömts för att möjliggöra att förevarande talan ska kunna tas upp till sakprövning.

21 Med beaktande av att en analys avseende effektiviteten av de nationella rättsmedlen nödvändigtvis blir framåtblickande, och då det ifrågavarande rättegångshindret per definition framställts mot en sökande som inte har uttömt de nationella rättsmedlen, har unionsdomstolen ogillat en dylik invändning om rättegångshinder då ett uttömmande av de nationella rättsmedlen föreföll ”högst osäkert” (dom av den 30 maj 1984, Eximo Molkereierzeugnisse Handelsgesellschaft/kommissionen, 62/83, REG,

EU:C:1984:197, punkt 15, se även för ett liknande resonemang dom av den 26 februari 1986, Krohn Import-Export/kommissionen, 175/84, REG, EU:C:1986:85, punkt 28), eller då dessa rättsmedel var ”orimligt svåra” att anlita (dom Cantina sociale di Dolianova m.fl./kommissionen, punkt 18 ovan, EU:T:2004:337, punkt 117). Härav följer att den bevisbörda som åläggs sökanden, mot vilken det gjorts gällande att nationella rättsmedel inte uttömts, inte kan gå utöver framläggandet av indicier som kan föranleda allvarliga tvivel angående effektiviteten av det skydd som de nationella rättsmedlen erbjuder (se analogt, och för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 1993, Caronna/kommissionen, T-59/92, REG, EU:T:1993:91, punkt 35, och dom av den 9 mars 2005, L/kommissionen, T-254/02, REGP, EU:T:2005:88, punkt 148).

22 I förevarande fall har sökanden inte lagt fram några sådana indicier.

23 Sökanden har även lagt fram en detaljerad beskrivning av det regelverk som är tillämpligt och visat på, vilket rådet för övrigt bekräftat i sitt svaromål, att det inte medger återbetalning av ränteutbetalningar såsom yrkats i förevarande fall.

24 Artikel 241 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i ändrad lydelse (nedan kallad gemenskapens tullkodex), som var tillämplig vid tidpunkten för omständigheterna i fallet, vilket bekräftats av rådet och kommissionen vid förhandlingen, föreskriver:

”Om tullmyndigheterna återbetalar import- eller exporttullar eller kredit- eller dröjsmålsränta som uppburits vid betalning av dessa tullar, skall de inte behöva betala ränta för detta. Ränta skall emellertid betalas:

— om ett beslut att bevilja en ansökan om återbetalning inte verkställs inom tre månader från den dag då beslutet fattades, eller

— om nationella bestämmelser så föreskriver.

…”

25 I förevarande fall framgår det inte av några handlingar i målet, och ingen av parterna har heller gjort gällande att beslutet om återbetalning inte har verkställts inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 241 första stycket, första strecksatsen i gemenskapens tullkodex. Därtill föreskriver den tillämpliga nationella bestämmelsen, i den mening som avses i artikel 241 första stycket, andra strecksatsen i gemenskapens tullkodex, det vill säga artikel 236 Abgabenordning (tyska skattelagen) att ränta endast ska betalas då återbetalningen av tullar har beslutats genom ett nationellt domstolsavgörande, vilket inte är fallet här.

26 Sökanden har dessutom meddelat, i en bilaga till sin ansökan och genom en skrivelse som svar på en fråga från tribunalen, att samtliga beslut av nationella myndigheter om avslag på ansökningarna om utbetalning av ränta, på grundval av de bestämmelser som det hänvisats till ovan, samt en skrivelse av Finanzgericht Hamburgs ordförande av den 5 februari 2015 enligt vilken avslaget i det mål som utsetts till pilotfall vid ett första påseende ska fastställas i de nationella tvister som rör ränteutbetalningar som hänför sig till återbetalda antidumpningstullar (se punkt 9 ovan).

27 I samtliga dessa beslut har det angetts att den lösning som givits i domen av den 27 september 2012, Zuckerfabrik Jülich, (C-113/10, C-147/10 och C-234/10, REU, EU:C:2012:591, punkterna 65–67, se även dom av den 18 april 2013, Irimie, C-565/11, REU, EU:C:2013:250, punkterna 21 och 22) inte kan tillämpas på förevarande fall. Enligt den domen har enskilda som har rätt till återbetalning av oriktigt inbetalda produktionsavgifter för socker som fastställts i en ogiltig förordning även rätt till ränta på beloppet (dom Zuckerfabrik Jülich, se ovan, EU:C:2013:250, punkt 67), eftersom domstolen på detta

område slagit fast principen om att medlemsstaterna är skyldiga att betala ränta på skatter och avgifter som tagits ut i strid med unionsrätten (dom Zuckerfabrik Jülich, se ovan, EU:C:2013:250, punkt 66).

28 Även om det således inte är fullkomligt uteslutet att anlitandet av nationella rättsmedel – på grundval av den ovan i punkt 27 nämnda domen Zuckerfabrik Jülich (EU:C:2012:591) – kan leda till att de fordrade räntebeloppen återbetalas, vilket har påpekats av kommissionen, räcker de uppgifter som sökanden har lagt fram för att det ska föreligga allvarliga tvivel på att så kommer att ske.

29 Av vad som ovan anförts följer att sökanden i tillräcklig grad har visat att de nationella rättsmedlen är ineffektiva, utan att det finns anledning att invänta utgången av de nationella förfarandena.

30 Kommissionens invändning om rättegångshinder, vilken grundar sig på att de nationella rättsmedlen ej har uttömts ska således ogillas, detsamma gäller kommissionens ansökan om vilandeförklaring av förevarande mål i väntan på ett slutligt avgörande av de ovannämnda nationella förfarandena.

Huruvida talan är välgrundad

31 Enligt fast rättspraxis förutsätter gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar, i den mening som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, för rättsstridigt handlande av dess organ att flera förutsättningar är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen till last är skadeståndsgrundande, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (se dom av den 19 april 2012, Artegodan/kommissionen, C-221/10 P, REU, EU:C:2012:216, punkt 80 och där angiven rättspraxis, och dom av den 16 maj 2013, Gap granen & producten/kommissionen, T-437/10, EU:T:2013:248, punkt 16 och där angiven rättspraxis).

Huruvida institutionernas handlande är skadeståndgrundande

32 Sökanden gör gällande att det följer av den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158), att kommissionen och rådet har åsidosatt sin omsorgsplikt samt principen om god förvaltningssed, genom att, i strid med kraven i artikel 2.7 a i grundförordningen, ha fastställt produktens normalvärde på grundval av priset eller det konstruerade värdet i unionen för en likadan produkt, utan att ha visat nödvändig omsorg för att fastställa detta värde med utgångspunkt från priset för en likadan produkt i ett tredjeland med marknadsekonomi.

33 I den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158, punkt 36) ansåg domstolen att kommissionen och rådet, genom att ha fastställt produktens normalvärde på grundval av priset eller det konstruerade värdet i unionen för en likadan produkt, utan att ha visat nödvändig omsorg för att fastställa detta värde med utgångspunkt från priset för en likadan produkt i ett tredje land med marknadsekonomi, åsidosatt kraven i artikel 2.7 a i grundförordningen.

34 Det följer för det första av den domen att ogiltigheten av förordning nr 1355/2008, och således även det påstådda skadeståndsgrundande handlandet, ska tillskrivas såväl kommissionen, som har genomfört antidumpningsförfarandet och antagit den provisoriska antidumpningsförordningen, som rådet, som har antagit den slutgiltiga förordningen om fastställande av den provisoriska förordningen.

35 För det andra följer det av den domen att dessa båda institutioner läggs ett åsidosättande av sin omsorgsplikt till last, vilken i huvudsak motsvarar omsorgsplikten och principen om god förvaltningssed, och som sökanden hävdar att svarandena har åsidosatt då de tillämpade bestämmelserna i artikel 2.7 a i grundförordningen, där metoden för beräkning av normalvärdet fastställs.

36 Det ska härvid erinras om att enligt domstolens fasta rättspraxis kan endast en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter ge upphov till unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar och, för att bedöma huruvida överträdelsen av en rättsregel är tillräckligt klar, måste omfattningen av utrymmet för skönsmässig bedömning som den unionsinstitution som antagit den aktuella rättsakten förfogar över fastställas. När institutionerna således förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning är det avgörande kriteriet för att en överträdelse av unionsrätten ska vara tillräckligt klar huruvida den berörda unionsinstitutionen uppenbart och allvarligt har överskridit detta utrymme. Om institutionen däremot endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning, kan redan den omständigheten att unionsrätten har åsidosatts i sig räcka för att det ska vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (se dom av den 4 juli 2000, Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, REG, EU:C:2000:361, punkterna 42–44 och där angiven rättspraxis, och dom av den 2 mars 2010, Arcelor/parlamentet och rådet, T-16/04, REU, EU:T:2010:54, punkt 141 och där angiven rättspraxis).

37 Det är därför nödvändigt att inledningsvis fastställa omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna förfogar över vid tillämpningen av artikel 2.7 a i grundförordningen.

– Institutionernas utrymme för skönsmässig bedömning

38 För att kunna fastställa omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna förfogar över, ska inledningsvis det specifika handlande som läggs institutionerna till last då de tillämpat bestämmelserna i artikel 2.7 a i grundförordningen fastställas samt den rättsstridighet som i det föreliggande fallet motiverade att förordning nr 1355/2008 ogiltigförklarades. En dylik prövning föranleds av att tillämpningen av en bestämmelse kan innefatta olika akter, för vilka den ansvariga institutionen inte nödvändigtvis förfogar över samma utrymme för skönsmässig bedömning. Så är nämligen bland annat fallet med en bestämmelse som fastställer en metod för beräkning av ett visst värde, såsom normalvärdet i beräkningen av dumpningsmarginal (se, för ett analogt resonemang angående beräkningsmetoden för importpriset inom spannmålssektorn, dom Gap granen & producten/kommissionen, punkt 31 ovan, EU:T:2013:248, punkterna 30–41).

39 I förevarande fall består det rättstridiga handlande som läggs institutionerna till last, i motsats till vad sökanden har hävdat, inte i att ha valt den subsidiära beräkningsmetoden grundad på de priser som tillämpas inom unionen, istället för de priser som tillämpas i tredjeland med marknadsekonomi, vilket är ett val där institutionerna inte förfogar över något utrymme för skönsmässig bedömning (se för ett liknande resonemang dom GLS, punkt 7 ovan, EU:C:2012:158, punkt 26, och förslag till avgörande av generaladvokaten Bot i mål GLS, EU:C:2011:636, punkt 97).

40 Dessutom, i motsats till vad sökanden har påstått vid förhandlingen, läggs det inte heller kommissionen till last att fullkomligt ha underlåtit att pröva Eurostats uppgifter vid beräkningen av normalvärdet av den aktuella produkten. Däremot har domstolen kritiserat kommissionen för att, vilket också framgår av den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158, punkterna 34–36, se även förslag till avgörande av generaladvokaten Bot i mål GLS, punkt 39 ovan, EU:C:2011:636, punkterna 107–119), inte ha visat tillbörlig omsorg vid prövningen av Eurostats uppgifter, det vill säga att kommissionen inte i tillräcklig grad har utnyttjat dessa statistiska uppgifter och inte fortsatt sitt sökande efter ett tredjeland med marknadsekonomi på grundval av dessa uppgifter.

41 Härvid förfogar kommissionen över ett utrymme för skönsmässig bedömning, såväl vid analysen av Eurostats uppgifter som vid de efterföljande undersökningarna på grundval denna analys.

42 Det faktum att de uppgifter som samlats in för att enligt artikel 2.7 a i grundförordningen bestämma ett land med marknadsekonomi med nödvändighet är ekonomiska uppgifter som föranleder komplicerade utvärderingar, såsom förekomsten och betydelsen av produktion av den aktuella

produkten eller en liknande produkt i det aktuella landet, bekräftar, vilket har påpekats av kommissionen, att institutionerna har ett utrymme för skönsmässig bedömning vid prövningen av uppgifterna från Eurostat (se för ett liknande resonemang dom av den 22 oktober 1991, Nölle, C-16/90, REG, EU:C:1991:402, punkterna 11–17, dom av den 29 maj 1997, Rotexchemie, C-26/96, REG, EU:C:1997:261, punkt 10, och dom av den 28 september 1995, Ferchimex/rådet, T-164/94, REG, EU:T:1995:173, punkt 66).

43 Bestämmelserna i grundförordningen, vilka föreskriver att när kommissionen ska finna ett tredjeland med marknadsekonomi ska hänsyn tas till alla ”tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga” (artikel 2.7 a, andra stycket i grundförordningen), bekräftar institutionernas utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av de undersökningar som följer på de inledande analyserna. Kommissionen ges nämligen utrymme för skönsmässig bedömning dels vid avgörandet av uppgifternas tillgänglighet, då de utredningsmetoder som står till kommissionens förfogande är fakultativa och än mer svåra att tillämpa i förevarande fall, eftersom de avser uppgifter angående tredjeland (artikel 6.4 i grundförordningen), dels vid prövningen av tillförlitligheten av de insamlade uppgifterna, vars riktighet ska undersökas ”i görligaste mån” (artikel 6.8 i grundförordningen).

44 Dessa överväganden påverkas inte av att domstolens uttalande i punkt 32 i den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158, se även förslag till avgörande av generaladvokaten Bot i mål GLS, punkt 39 ovan, EU:C:2011:636, punkterna 101 och 102), enligt vilket kommissionen är skyldig att ex officio undersöka alla tillgängliga uppgifter. Dess roll när den bedriver en antidumpningsundersökning är nämligen inte en skiljedomares, vars behörighet inskränker sig till att fatta ett avgörande uteslutande på grundval av upplysningar och bevis som parterna har tillhandahållit. Genom detta uttalande har domstolen preciserat källorna för de ”tillgängliga uppgifter” som kommissionen ska basera sin analys på, vilka inte enbart är de uppgifter som parterna tillhandahållit, och har inte haft för avsikt att begränsa kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vid prövningen av tillgängligheten av de uppgifter som härrör från dessa källor, särskilt som domstolen i samma punkt i den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158) har hänvisat till de undersökningsbefogenheter som föreskrivs i artikel 6.4 i grundförordningen.

45 Eftersom kommissionen förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning, måste sökanden således visa att kommissionen uppenbart och allvarligt har överskridit dessa befogenheter för att unionen ska ådra sig skadeståndsansvar.

– Huruvida institutionerna uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning

46 Det ska inledningsvis framhållas att bristande omsorg är ett av de kriterier som fastställts i rättspraxis för att den oriktighet eller det fel en institution har gjort sig skyldig till ska anses utgöra en tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten (se dom Gap granen & producten/kommissionen, punkt 31 ovan, EU:T:2013:248, punkt 28 och där angiven rättspraxis). I dessa fall syftar omsorgsplikten till att göra ett åsidosättande av en annan unionsrättslig princip eller regel ”klart”. I förevarande fall är däremot omsorgsplikten den princip som påstås ha åsidosatts, vilket domstolen också har konstaterat.

47 I detta hänseende följer det av rättspraxis att för att en överträdelse av omsorgsplikten ska kunna kvalificeras som en uppenbar och allvarlig överträdelse av en institutions utrymme för skönsmässig bedömning, ska omsorgsplikten åsidosatts fullständigt, enbart en felaktig bedömning av de skyldigheter som följer av denna plikt är inte tillräcklig (se, angående principerna om god förvaltningssed och aktsamhetsplikt, dom av den 18 september 1995, Nölle/rådet och kommissionen, T-167/94, REG, EU:T:1995:169, punkt 89 och där angiven rättspraxis).

48 Det ska följaktligen prövas huruvida kommissionens handlande i förevarande fall utgör ett fullkomligt åsidosättande av de skyldigheter som följer av omsorgsplikten eller enbart utgör en felaktig bedömning av omfattningen av dessa skyldigheter.

49 Såsom framgår av punkt 40 ovan ogiltigförklarade domstolen förordning nr 1355/2008 i den ovan i punkt 7 nämnda domen GLS (EU:C:2012:158) på grund av att kommissionen hade åsidosatt sin undersökningsplikt genom att inte ha fullföljt sina undersökningar på grundval av Eurostats uppgifter angående import av den aktuella produkten med ursprung i tredjeländer med marknadsekonomi.

50 Därigenom har institutionerna inte fullständigt åsidosatt sina skyldigheter som omfattas av omsorgsplikten.

51 Kommissionen avstod inte från att, då de berörda parterna inte hade föreslagit ett tredjeland med marknadsekonomi, vidta utredningsåtgärder för att söka finna ett sådant land, vilket skulle ha varit ett uppenbart och allvarligt åsidosättande av dess omsorgsplikt (se analogt dom Nölle/rådet och kommissionen, punkt 47 ovan, EU:T:1995:169, punkt 88 och dom av den 16 september 2013, ATC m.fl./kommissionen, T-333/10, REU, EU:T:2013:451, punkterna 88 och 91).

52 Såsom framgår av skäl 40 till förordning nr 642/2008, vilket kommissonen också påpekade vid förhandlingen, genomförde institutionen en undersökning under antidumpningsförfarandet. Närmare bestämt, med beaktande av att detta förfarande inleddes efter ett klagomål från en spansk förening, ombad kommissionen de spanska myndigheterna att utföra de kontroller och granskningar som var nödvändiga för att finna tredjeländer med marknadsekonomi som exporterar den aktuella produkten till unionen. Tack vare denna undersökning identifierade kommissionen två thailändska producenter av den aktuella produkten, till vilka kommissionen sände frågeformulär.

53 Som generaladvokat Bot har påpekat, kan kommissionen genom att ha agerat på detta sätt inte anklagas för att ha brustit i omsorg vad gäller de båda företagen. De förhållanden under vilka kommissionen ställde frågor till företagen och den tidsfrist inom vilken de anmodades att fylla i formuläret skulle ha gjort det möjligt för dem att besvara det och att deras svar således uteblev uteslutande berodde på dem själva, i synnerhet eftersom kommissionen inte förfogar över några andra påtryckningsmedel som kan förmå företag i tredjeländer att samarbeta (förslag till avgörande av generaladvokaten Bot i mål GLS, punkt 39 ovan, EU:C:2011:636, punkterna 115 och 116).

54 Kommissionen borde däremot, då svaren från de thailändska företagen uteblev, fullföljt sina undersökningar, i synnerhet eftersom det ännu fanns tid härför, då denna åtgärd misslyckats i december månad 2007 och den provisoriska förordningen antogs i juli 2008. Genom att inte ha fullföljt sina undersökningar har kommissionen således inte gjort en allvarligt menad och tillräcklig ansträngning (se för ett liknande resonemang dom GLS, punkt 7 ovan, EU:C:2012:158, punkt 34, och förslag till avgörande av generaladvokaten Bot i mål GLS, punkt 39 ovan, EU:C:2011:636, punkterna 117 och 119, se även analogt dom Nölle/rådet och kommissionen, punkt 47 ovan, EU:T:1995:169, punkt 88).

55 Följaktligen har kommissionen missbedömt omfattningen av de skyldigheter som följer av omsorgsplikten, men inte fullkomligt åsidosatt de skyldigheter som följer av denna omsorgsplikt.

56 Av vad som ovan anförts följer att i förevarande fall kan institutionerna inte läggas något handlande eller något beteende till last som kan ådra unionen skadeståndsansvar.

57 Unionen kan således inte ådra sig skadeståndsansvar, eftersom det räcker att endast ett av de tre villkoren för att unionen ska ådra sig sådant ansvar inte är uppfyllt för att skadeståndsyrkandet ska ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida de två övriga villkoren är uppfyllda (dom av den

20 februari 2002, Förde-Reederei/rådet och kommissionen, T-170/00, REG, EU:T:2002:34, punkt 37, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 1994, KYDEP/rådet och kommissionen, C-146/91, REG, EU:C:1994:329, punkt 81).

58 Det ska emellertid, för fullständighetens skull, prövas om det finns ett tillräckligt direkt och säkert orsakssamband mellan det skadeståndsgrundande handlandet och den skada som påstås ha uppkommit.

Orsakssambandet mellan det skadeståndsgrundande handlandet och skadan

59 Enligt fast rättspraxis ska den åberopade skadan vara en tillräckligt direkt följd av det kritiserade handlandet, som måste vara den avgörande orsaken till skadan, och således finns det inte någon skyldighet att ersätta alla former av negativa konsekvenser, även långsökta sådana, som kan följa av en rättsstridig situation (dom av den 4 oktober 1979, Dumortier m.fl./rådet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, REG, EU:C:1979:223, punkt 21, se även dom av den 10 maj 2006, Galileo International Technology m.fl./kommissionen, T-279/03, REG, EU:T:2006:121, punkt 130 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på sökanden att bevisa att ett sådant orsakssamband föreligger mellan det påstådda handlandet och den åberopade skadan (se dom av den 30 september 1998, Coldiretti m.fl./rådet och kommissionen, T-149/96, REG, EU:T:1998:228, punkt 101 och där angiven rättspraxis).

60 I förevarande fall har sökanden inte styrkt ett dylikt orsakssamband.

61 Den bevisning sökanden lagt fram styrker inte att de ränteutbetalningar som påstås utgöra skadan hänför sig till lån tecknade på grund av likviditetsförluster som uppstått vid betalningen av de omtvistade antidumpningstullarna.

62 Den enda bevisning som lagts fram utgör bilaga A4 till ansökan med rubriken ”Sammanställning av ytterligare tillkomna räntekostnader”, visar i form av tabeller räntebelopp per betalningsperiod (kolumn med rubriken ”Gesamtzinsen”, det vill säga ”Totalt räntebelopp”), och anger räntesatserna (kolumn ”Zinssats”), samt de belopp de hänför sig till (kolumn ”Betrag”). Tribunalen noterar emellertid, oaktat det faktum att denna bilaga inte ger någon närmare förklaring till dessa belopp, bortsett från en referens till ett ”skattebesked” (”Steuerbescheid”) åtföljt av ett nummer, att denna bilaga har upprättats av sökanden för att användas vid denna talan, vilket sökanden har bekräftat vid förhandlingen. Betraktad i sig själv är den därför inte tillräcklig för att påvisa, i avsaknad av bevis härrörande från en extern källa eller någon annan officiell handling som styrker den, det påstådda sambandet mellan ränteutbetalningarna, lånen och de antidumpningstullar som uppburits på grundval av förordning nr 1355/2008 utan att det funnits lagligt stöd för detta (se, angående erkännandet av det svaga bevisvärdet hos en handling som upprättats av sökanden, beslut av den 3 september 2014, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/kommissionen, T-261/12, EU:T:2014:755, punkt 38).

63 Dessutom, även om bilagorna C2 och C3 till repliken skulle anses kunna ligga till grund för tribunalens bedömning trots att de ingetts för sent och utan att denna försening är motiverad, är de inte relevanta för att påvisa det åberopade orsakssambandet.

64 Visserligen intygar bilaga C2, genom de uppgifter den innehåller (kontoutdrag, skattebesked och återbetalningsbesked från tullmyndigheterna, tulldeklarationer och ansökningar om återbetalning från sökanden och de övriga fyra bolagen), betalningen och återbetalningen av antidumpningstullarna såväl som de aktuella beloppen. Bilaga C3, som innehåller intyg från sökandens bank om de övergripande lånevillkoren (lånade belopp, räntesatser, räntebelopp, löptid) visar dessutom på räntebetalningar. Det ska dessutom framhållas, efter en analys som icke desto mindre försvårats av en oklar framställning av

de otaliga handlingar som upptagits i bilaga C2, att vissa belopp eller vissa sammanlagda belopp som omnämns i bilaga C2 motsvarar vissa summor vilka omnämns i bilaga A4 som lånade summor och att de räntesatser som anges i bilaga C3 motsvarar de som omnämns i bilaga A4.

65 Emellertid medger inte en kombinerad läsning av de tre bilagorna att det är styrkt att sökanden har tecknat lånen med anledning av de antidumpningstullar som uppburits utan lagligt stöd, och inte endast för att finansiera sin verksamhet i allmänhet, oberoende av de aktuella antidumpningstullarna. För det första, vilket rådet med fog har påpekat vid förhandlingen, uppvisar bilagorna C2 och C3 inget samband dem emellan, eftersom de lånade beloppen, såsom de framgår av bilaga C3, utgörs av betydligt större summor än de otillbörligen uppburna antidumpningstullarna i bilaga C2. För det andra kan bilagorna C2 och C3 på sin höjd utgöra bevismaterial då de härrör från externa källor och/eller då de upprättats som officiella dokument, avseende antidumpningstullarnas belopp och tillhörande räntesatser (se punkt 64 ovan), men de uppväger inte bilaga A4:s otillräckliga bevisvärde (se punkt 62 ovan) och således är de inte tillräckliga, inte ens sammantagna med bilaga A4, för att påvisa ett samband mellan de antidumpningstullar som uppburits utan lagligt stöd, de tecknade lånen, och de tillhörande räntebetalningarna (se för ett liknande resonemang dom av den 1 februari 2001, T. Port/kommissionen, T-1/99, REG, EU:T:2001:36, punkterna 72 och 73).

66 Behovet för sökanden att teckna de ovannämnda lånen på grund av de omtvistade antidumpningstullarna är i än högre grad tveksamt, då sökanden har medgett, i sin replik, vilket rådet och kommissionen också har påpekat, att dessa tullar övervältrats på bolagets kunder. Följaktligen skulle sökanden på sin höjd ha varit tvungen att ta upp lån för att finansiera sina inköp i väntan på försäljning av produkterna och på det därmed sammanhängande övervältrandet av antidumpningstullar på bolagets kunder, men var inte på något sätt tvungen att låna de aktuella beloppen under avsevärt längre löptider, såsom framgår av bilaga A4 till ansökan, nämligen för perioden från och med betalningen av de aktuella antidumpningstullarna till och med deras återbetalning från tullmyndigheterna. Till ytter mera visso har rådet påpekat, utan att bli motsagd av sökanden på denna punkt, att den verksamhet som är underställd de aktuella antidumpningstullarna endast motsvarar högst 6 procent av omsättningen hos de importörer som var föremål för antidumpningsundersökningen, såsom sökanden, vilket knappast gör det troligt, i avsaknad av bevis eller ens argumentation för motsatsen från sökandens sida, att en likviditetsförlust som uppkommit på grund av de omtvistade antidumpningstullarna, vilken krävde att sökanden tecknade lån härför.

67 Av vad som ovan anförts följer att sökanden inte har visat att det föreligger ett orsakssamband mellan det skadeståndsgrundande handlandet och den skada som åberopats.

68 Detta villkor för att unionen ska ådra sig skadeståndsansvar är således inte uppfyllt, och det finns därmed inte anledning att pröva rådets och kommissionens påstående att orsaksambandet har brutits genom sökandens vårdslösa handlande och genom återinförandet av de omtvistade antidumpningstullarna genom förordning nr 158/2013. Härav följer även att det inte finns anledning att bifalla kommissionens ansökan om vilandeförklaring i denna instans, grundad på det faktum att två tolkningsfrågor angående giltigheten av förordning nr 158/2013 (förenade målen C-283/14, CM Eurologistik och C-284/14, GLS) för närvarande är anhängiga vid domstolen.

69 Förevarande talan ska följaktligen ogillas, avseende såväl förstahands- som andrahandsyrkandena, utan att det finns anledning att pröva, för det första, invändningen om rättegångshinder avseende de delar av talan som rör de räntor som hänför sig till de lån som tecknats på grund av antidumpningstullar som betalats för import som utförts genom fyra andra bolag, och för det andra, i den del den rör rättegångshinder på grund av åsidosättande av handläggningsregler, grundat på att talan i själva verket avser att upphäva de nationella tullmyndigheternas beslut.

Rättegångskostnader

70 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, ska sökanden förpliktas att bära, utöver sina egna rättegångskostnader, rådets och kommissionens rättegångskostnader, i enlighet med vad dessa har yrkat.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) I. Schroeder KG (GmbH & Co.) ska ersätta rättegångskostnaderna.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 september 2015.

Underskrifter